

jeg vil henstille til de ærede Medlemmer at overveie, om det dog ikke vilde være en meget besynderlig Stilling, der vilde fremkomme, naar en Kommune havde været delt imellem to Godser, og den ene Godsejer havde solgt til Arvesætte med Ret til at sælge og pantfætte, medens den anden havde solgt til Selveiendom og mod at lade en stor Del af Kjøbesummen henstaa uopsigelig, idetmindste for de nærværende Besidderes Levetid, i Gjenkommene, og man altsaa kom til at beskattede den ene af de To, nemlig den, som havde bortarvesættet Godset, men derimod ikke den Anden, som kun havde Prioriteter, om disse endog vare uopsigelige i visse Aar. Jeg kan ikke se, at det retfærdiggjørende Princip gjælder overfor disse Indtægter, og jeg tror, at man skaber sig ikke saa faa Banfælgeligheder ved at udvide Principet saa stærkt, som her er sket. — Der er allerede af flere ærede Talere gjort opmærksom paa, at Bestemmelserne om Skattens Anlæg trængte til nærmere Begrænsning og nærmere Betegnelse, end de have fundet i selve Lovforslaget, men da dette er af den Slags Ting, som nærmest maa siges at henhøre under 2den Behandling, skal jeg ikke opholde mig længere derved.

Naar jeg tillod mig at sige, at jeg ikke ansaa det for muligt at gennemføre Lovforslaget, saaledes som det foreligger her, da er dette væsentligt begrundet paa det andet Princip i Forslaget, nemlig at man vil sætte dette i Forbindelse med Formue- og Leiligheds-skatten, som den nu er. Jeg er ikke istand til at indse, at man overhovedet kan gjøre dette uden at udsætte sig for, at man, saa at sige, mister ethvert Princip og kommer til at gaa ligefrem, efter et vilkaarligt Skøn, og det et saadant vilkaarligt Skøn, der overmaade let kan føre til ligefrem Uret mod den, der skal beskattes. Hvad er nemlig en Beskatning efter Formue og Leilighed? Det er en Beskatning efter Personens hele økonomiske Stilling. Dette vil man altsaa skal tages i Betragtning paa mange forskjellige Steder, og Vedkommende skal beskattes derefter hver paa sit Sted, altsaa det er det samme Beskatningsobjekt, vedkommende Personens hele økonomiske Tilstand, som man vil give sig til at

beskatte. maaste i 10—12 Kommuner. Og det forekommer mig, at det ikke hjælper, naar der i § 2 er indført den Bestemmelse, at der kun skal afkræves ham $\frac{2}{3}$ af det Skattebeløb, som han vilde have at udrede, om han havde boet i Kommunen. Man vil maasse sige, at det er en Overdrivelse af mig, naar jeg paaftaar, at der vil kunne blive Spørgsmaal om at beskattede en Mand, i 10 à 12 Kommuner, men hvis de Herrer ville fastholde det Princip, der er opstillet i § 1, at ogsaa Arvesætteafgifter, Afgifter af faste Eiendomme, f. Ex. af Fæstegaarde og Kanon, skulde kunne være Gjenstand for Beskatning i den Kommune hvor Eiendommene ligge, saa skønner jeg ikke rettere, end at dette Tilfælde lettelig vil kunne indtræde paa mangfoldige Steder; navnlig der, hvor Fæstegodsset ligger spredt, er af den Slags, som man kalder Strøgods, der vil man overmaade let komme til at finde, at den Mand, man vil beskattede, har faste Eiendomme i maasse endog flere end 12 Kommuner, og jeg ser da ikke rettere end, at det næsten vilde være umuligt at gennemføre det, at han gennem disse 12 Kommuner skulde beskattes efter Formue og Leilighed. Det er af en æret foregaaende Taler yttret, at Meningen umuligt kunde være Andet end den, at det var den bestemte Indtægt, som han havde i Kommunen, der skulde beskattes. Men jeg siger: Jeg kan ikke se, at dette staar udtalt her i Lovforslaget. Der staar udtrykkeligt, at Enhver skal inddrages under Beskatningen paa Formue og Leilighed i disse Kommuner, og der findes ikke ganske faa Steder i de øvrige Paragrapher i Loven, hvor det almindelige Begreb om Formue og Leilighed er fastholdt, saaledes i § 4 og § 3; men det forekommer mig, at, naar man vil dette, er det komplet umuligt at gennemføre Sagen; thi man vil let kunne komme til, at en Mand bliver beskattet, fordi han eier Eiendomme i andre Kommuner, 3—4 Gange saameget, som han vilde blive, hvis han kun havde Eiendomme i den Kommune, hvor han har sit Ophold. Der er imidlertid en Betragtning, som ikke er gjort gjældende af nogen af de ærede foregaaende Talere, og som jeg finder mig foranlediget til at fremhæve, det er Henlynet til Vedkommendes Opholds-